

A Fővárosi Ítéltábla a dr. Maráth Csaba ügyvéd (**cím**) által képviselt felperes neve(felperes címe) felperesnek, a dr. ... (alperes címe) által képviselt alperes neve(alperes címe) alperes ellen közigazgatási jogkörben okozott kár megtérítése iránt indított perében a Fővárosi Törvényszék 2018. március 27. napján meghozott 68.P.23.547/2011/67/I. számú ítélete ellen az alperes részéről 68. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán meghozta a következő

í t é l e t e t:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 30.000 (Harmincezer) forint másodfokú perköltséget.

A le nem rótt 96.000 (Kilencvenhatezer) forint fellebbezési illetéket az állam viseli.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

A felperes a ... Osztály ...jeként teljesített rendőri szolgálatot. A Magyar Köztársaság közbiztonságát veszélyeztetni képes, visszaélésekre alkalmas jogtárgyakkal, fegyverekkel, kábítószerrel foglalkozó, a politikára, illetve a közbiztonságra is hatni képes szervezett bűnözői érdekcsoport fontos tagja volt **T.Gy.**, akivel szembeni fellépés nemzetbiztonsági érdek volt. **T.Gy-vel** szembeni eljárások keretében folytatott titkos információgyűjtés során olyan adatok merültek fel, hogy **T.Gy.** folyamatosan kábítószeres befolyás alatt áll, illetve ilyen állapotban gépkocsit vezet.

A ... Rendőrkapitányság 2006. január 3-án elfogatóparancsot adott ki **T.Gy.** ellen. A nyomozás vezetői tudták azt, hogy az elfogása miatti intézkedés során tettenérésre, előállításra, házkutatásra is lehetőség nyílik. Adatok merültek fel arra, hogy az osztály állományából valaki bűnüldözési érdekeket sértő adatokat szolgáltat ki, ezért 2005. november 25-től többek között a felperes mobiltelefonjának forgalmát technikai eszközzel rögzítették.

A ... Iroda akciótervet dolgozott ki **T.Gy.** elfogására, miszerint konspirált figyelést hajtanak végre a tartózkodási helyének környezetében, majd amikor gépkocsiba ül, a helyszín közelében tartózkodó járőrök elfogják, a szükséges eljárási cselekményeket végrehajtják, a ... Rendőrkapitányságára előállítják. A feladatról a felperest 2006. január 4-én délelőtt 11 órakor külön ebből a célból tartott eligazításon tájékoztatták, azt viszont nem közölték, hogy milyen bűncselekmény miatt adták ki az elfogatóparancsot, nem ismertették az akciótervet sem. Az osztályvezető nem hívta fel a figyelmet arra, hogy az akció részletei államtitoknak minősülnek. **O.I.** kifejezetten azért, hogy a büntetőeljárás eredményességét ne veszélyeztesse, letagadta, hogy tudja, milyen bűncselekmény miatt van

érvényes elfogatóparancs a gyanúsított ellen, illetve letagadta azt is, hogy **T.Gy.** telefonjain folytatott beszélgetései tartalmának rögzítése az eligazításkor és az akció végrehajtása alatt is folyamatos. Ezért a felperes az eligazításon az osztályvezető jelenlétében telefonon információt kért egy informátorától a célszemély által használt gépkocsiról, majd a rendőrségi körzési információs rendszerből rákeresett **T.Gy.** adataira, ennek során kiderült számára, hogy ittas járművezetés vétsége miatt adták ki az elfogatóparancsot.

A felperes a helyszíni akció ideje alatt több alkalommal telefonon kapcsolatba lépett az informátorával, arról érdeklődött, hogy **T.Gy.** otthon tartózkodik-e. Közölte a helyszínen tartózkodásának általa ismert okát. Az akciót 16 órakor az ... befejezettnek nyilvánította. Az este folyamán egy **b.-i** szórakozóhelyen felperes, és az ... osztályvezetője találkozott az informátorral.

T.Gy. tudomást szerzett a vele szembeni elfogatóparancsról és másnap ügyvédjével együtt önként megjelent az elfogatóparancsot kibocsátó szervnél.

A ... 2006. március 1. napján feljelentést tett a felperessel szemben a Btk. 221. § (1) bekezdés b) pontjába ütköző és a (2) bekezdés a) pontja szerint minősülő államtitoksértés büntett elkövetésének gyanúja miatt. A ... Ügyészségen ... számon folyamatban lévő büntetőeljárás során tanúként hallgatták meg az osztály állományába tartozó személyeket, az akcióterv létrehozásának körülményeire iratokat szereztek be. A felperes gyanúsítottként részletes tényfeltáró vallomást tett. Állította, hogy az eligazításon nem hangzott el olyan utasítás, ami titkos információgyűjtő tevékenységgel lett volna kapcsolatos, azok az információk, amelyeket az osztályvezető jelenlétében telefonon az informátorral közölt, nem minősültek az eligazítás időpontjában államtitoknak, a közölt adatok államtitok jellegével összefüggésben különböző indítványokat, észrevételeket tett. Ezen indítványoknak alperes nem tett eleget, a kirendelt titokszakértő az akcióterv minősítésének szabályszerűségét tette vizsgálat tárgyává.

A ... Ügyészség ... számon 2007. április 16-án vádat emelt a felperessel szemben a Btk. 221. § (1) bekezdés b) pontjába ütköző és a (2) bekezdés a) pontja szerint minősülő különösen fontos államtitokra elkövetett államtitoksértés büntette miatt.

A Pest Megyei Bíróság 2009. október 16. napján kihirdetett 20.B.53/2007/23. számú ítéletével felperest az államtitoksértés büntette miatt 2 év - végrehajtásában 2 évi próbaidőre felfüggesztett - börtönbüntetésre ítélte. A vádlottat kötelezte az eljárás során felmerült bűnügyi költség megfizetésére, míg az eljárás során beszerzett iratokat az ügy iratainál rendelte kezelni. Az elsőfokú bíróság álláspontja szerint a felperesnek az egyéb adatok alapján tudnia kellett arról, hogy az akció részletei államtitkot képeznek, azt jogosulatlanul harmadik személyekkel közölte, ezzel a vád tárgyává tett cselekményt elkövette.

A Fővárosi Ítéltábla 2010. június 23. napján meghozott .../2010/7. számú ítéletével az elsőfokú bíróság ítéletét megváltoztatta, a felperest az ellene különösen fontos államtitokra elkövetett államtitoksértés büntette miatt emelt vád alól felmentette. A bizonyítékok közül kirekesztette a nyomozást megelőzően folytatott titkos információgyűjtés eredményét. Mivel azonban a felperes a beszélgetések tartalmával kapcsolatban ténybeli elismerő vallomást tett, ennek a tényállás szempontjából jelentősége nem volt. A rendelkezésre álló adatok alapján megállapította, hogy az akció ismertetésekor még nem volt olyan írásban rögzített végleges akcióterv, amelyet államtitoknak lehetett volna minősíteni. Ettől függetlenül amennyiben szóban az akcióterv részleteit a felperes megismeri és kétséget kizáróan tudomást szerez arról, hogy egy titkos rendőri akció lebonyolításában vesz részt és erről szóló információt illetéktelennek kiszolgáltatja, elköveti az államtitoksértés büntettét. A felperest azonban előljárója szándékosan félreinformálta, a felperes nem tudhatta, hogy az informátorral való beszélgetés során államtitoksértést valósít meg. Ezért a törvényi tényállási elemek hiányában, továbbá a vádlott ténybeli tévedése miatt a felperest az ellene emelt vád alól felmentette.

A Magyar Köztársaság Legfelsőbb Bírósága, mint harmadfokú bíróság a 2011. január 18-án

meghozott .../2010/4. számú végzésével a Fővárosi Ítéltábla .../2010/7. számú ítéletét helybenhagyta. Egyetértett azzal, hogy ki kell zárni a bizonyítékok köréből a titkos információgyűjtés eredményét, mert a haladéktalanság követelménye sérelmet szenvedett. Miután azonban az információgyűjtés releváns adatait a vádlott vallomása tartalmazta, továbbá a tanúvallomások is alátámasztották, a bizonyítékok körének szűkítése nem eredményezett megalapozatlanságot. Önmagában abból a tényből, hogy korábban már folyt titkos információgyűjtés **T.Gy.** ellen, nem következett az, hogy ezt követően vele szemben bármely más rendőrségi akció ugyancsak titkos információgyűjtés keretében történik. Miután a felperest az előjárója dezinformálta, nem kellett az általa ismert adatokból arra következtetnie, hogy a továbbított adatok államtitoknak minősülnek. Mindezek mellett a felperes által továbbított adatok nem minősültek államtitoknak, kivétel nélkül a **T.Gy.** elleni ittas járművezetés bűncselekmény miatt indított nyílt büntetőeljárással voltak összefüggésbe hozhatók, nem tárták fel az akció valódi célját, ezért felperes nem követte el az államtitoksértés bűncselekményét, a bűncselekmény hiányában történő felmentése megalapozott volt. A Legfelsőbb Bíróság mellőzte a tényállás azon részét, miszerint a nyomozás céljának meghiúsulásához a felperes magatartása vezetett.

A folyamatban lévő büntetőeljárásra tekintettel a felperest 2006 májusában a beosztásából felfüggesztették házassága megromlott, azt a bíróság felbontotta.

A felperes keresete szerint alperes jogellenes eljárása sértette a Ptk. 76. § (1) bekezdésében írt becsülethez, valamint a Ptk. 78. § (1) bekezdésében írt jóhírnévhez fűződő személyiségi jogát, ezért 1.200.000 forint tőke és késedelmi kamata megfizetésére kérte kötelezni.

Állította, hogy alperes a nyomozás során a vádemelés és a vád fenntartása, majd a kétszeri fellebbezése során is jogellenes magatartást tanúsított, már a feljelentés tartalmából meg kellett volna állapítani, hogy nincs szó bűncselekményről, ezért a nyomozást meg kellett volna tagadni. Alperesnek fel kellett volna ismernie, hogy a felperes esetén államtitoksértés bűncselekménye nem valósult meg, mert az elkövetési magatartás időpontjában államtitokról nem volt szó. A büntetőeljárás során a terhére és javára jelentkező bizonyítékokat is be kell szerezni, a védekezést ellenőrizni kell. A felperes már a nyomozás során az államtitkot képező akcióterv keletkezésének időpontját vitatta. Alperes azonban a büntetőeljárási kötelezettségét szándékosan, neki felróható módon mellőzte, ha megtette volna, akkor ismertté vált volna a Fővárosi Ítéltáblának az a megállapítása, hogy a végleges és írásba foglalt akcióterv a 2006. január 4-i eligazításon még nem állt rendelkezésre. Alperes nem tisztázta, hogy felperest az eligazításon dezinformálták, nem tudott és a körülményekből nem is kellett tudnia az államtitkot képező információkról. Súlyos jogszabályszerű hiányosságot vet fel, hogy nem ismerte fel, a vádlott által továbbított adatok nem minősülnek államtitoknak. Alperes a vádat jogellenesen tartotta fenn, módosítani kellett volna a vádat vagy bizonyíték hiányában a vádlott felmentését indítványozni.

Az alperes a kereset elutasítását, felperes perköltségben történő marasztalását kérte. Állította, hogy a nyomozás során a felperessel szembeni vádemeléssel jogellenes, felróható magatartást nem tanúsított. Az alapul szolgáló büntetőügy nem volt egyszerű megítélésű, a végső döntést harmadfokon a Legfelsőbb Bíróság hozta meg.

Az akcióterv keletkezésének, minősítésének körülményeivel kapcsolatban arra hivatkozott, hogy már a nyomozás során beszerzett tanúvallomások alapján megállapítható volt, hogy az akcióterv 2006. január 4-én szigorúan titkos minőségű volt, államtitoknak minősült. Az operatív akciót egyéb titkos nyomozáshoz kapcsolódóan szervezték, amelyet 2005. február 14-én láttak el szigorúan titkos minősítéssel. Ezen alapidokumentum minősítése került átvételre az akcióterven, így az akcióterv az elkészítés pillanatában szigorúan titkos minősítéssel bírt. Az átvett minősítés jogszerűségét pedig az eljárás során kirendelt igazságügyi titokszakértő alátámasztotta.

Álláspontja szerint eleget tett a felperes indítványának, megvizsgálta, hogy 2006. január 4-én rendelkezésre állt-e az államtitkot képező akcióterv. Az akcióterv elkészítésében közreműködő személyek tanúvallomása mellett rendelkezésre állt maga az akcióterv, valamint az annak keletkezésével kapcsolatos ... átirat. Az ügyben a nyomozás során beszerzett bizonyítékok megalapozták a felperes gyanúsítását, a vádemelést is. A felperes gyanúsítása, a vele szembeni vádemelés megalapozott és törvényes volt. Az alperes terhére jogellenes, felróható magatartás, mulasztás nem állapítható meg.

Az elsőfokú bíróság kötelezte az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 1.200.000 forint tőkét, ezen összeg után 2011. július 19-től 2013. június 30-ig a késedelemmel érintett naptári félévet megelőző utolsó napon érvényes jegybanki alapkamattal megegyező, míg 2013. július 1-től a kifizetésig, a késedelemmel érintett naptári félév első napján érvényes jegybanki alapkamattal megegyező mértékű késedelmi kamatát, valamint 60.000 forint perköltséget. Az előzetesen meg nem fizetett 72.000 forint eljárási illetékről akként rendelkezett, hogy azt az állam viseli.

A kereset elbírálásánál a Pp. 206. § (1) bekezdést, Ptk. 349. § (1), (3) bekezdést és a Ptk. 339. § (1) bekezdést, a Be. 170. § (1), (2) és (3) bekezdését hívta fel. Idézte a Ptk. 355. § (1) bekezdését, a 34/1992. (VI.1.) AB határozatot, az Alkotmány 51. § (1) bekezdését, a Magyar Köztársaság ügyészségéről szóló 1972. évi V. törvény 3. § (2) bekezdés a) és d) pontját, a Be. 28. § (1), (3) és (7) bekezdését.

Kifejtette, a 2006. március 1. napján tett feljelentés a Btk. 221. § (1) bekezdés b) pontjába ütköző és a (2) bekezdése a) pontja szerint minősülő államtitoksértés büntett elkövetésének megalapozott gyanúja miatt történt. A feljelentés nem határozta meg kellő pontossággal a konkrét elkövetési magatartást. Mindezt a nyomozás során kellett az illetékes ügyészségnek feltárnia és tisztáznia. Az elsőfokú bíróság álláspontja szerint ezért a nyomozás elrendelése nem minősíthető kártérítési felelősséget megalapozó magatartásnak. Az állam büntetőhatalmának érvényre juttatása és a közérdek szükségessé és indokolttá tette a nyomozás elrendelését.

A vád emelése és annak fenntartásával összefüggésben az elsőfokú bíróság álláspontja az volt, hogy az az ügyészség mérlegelési körébe tartozik, amely a nyomozati vagy a bírósági eljárás során felmerült bizonyítékok egybevetését jelenti egy adott anyagi jogszabály szerinti tényállással. A perbeli esetben a törvényes vád hiánya nem merült fel, a vád törvényessége azonban nem jelent egyet a vád megalapozottságával. A vádemelés megalapozottságához az szükséges, hogy az a magatartás, amely tekintetében az ügyészség az adott cselekmény megvalósulását állítja, minden pontjában megfeleljen az adott bűncselekmény törvényi tényállási elemeinek, valamennyi törvényi tényállási elemre álljon rendelkezésre bizonyíték és a bizonyítékok egyértelműen a vádlott általi elkövetést támasszák alá. A felperessel szembeni vádirat egyetlen bűncselekményre vonatkozott: a Btk. 221. § (1) bekezdés b) pontjába ütköző, (2) bekezdés a) pontja szerint minősülő, különösen fontos államtitokra elkövetett államtitoksértés büntettére. A Fővárosi Ítéltábla a törvényi tényállási elemek hiányában, valamint a vádlott ténybeli tévedése miatt állapította meg a felperes büntetőjogi felelősségének hiányát, mert az államtitok elkövetési tárgya az eligazítás időpontjában nem állt rendelkezésre a nyomozati iratok között 155. oldalon található ... átirat alapján. A vádlott ténybeli tévedése, az alperesi kártérítési felelősség megállapítása szempontjából az elsőfokú bíróság álláspontja szerint nem releváns, mert a kártérítési felelősséget megalapozó felróhatóság abban testesült meg, hogy alperes tévesen minősítette a felperesi vádlott által tanúsított magatartást államtitoksértésnek. Önmagában abból a tényből, hogy korábban már titkos információgyűjtés folyt T.Gy. ellen, nem következett egyértelműen az, hogy ezt követően vele szemben bármely más

rendőrségi akció ugyancsak titkos információgyűjtés keretében történik. Az elfogatóparancs léte, kibocsátásának oka, az akció célja, valamint az akció befejezésének ténye nem minősültek államtitoknak, ezek kivétel nélkül nyílt büntetőeljárással voltak összefüggésbe hozhatóak, a felperes nem továbbított államtitkot az informátorának. Rámutatott, a hozzáférhetővé tett adat, információ köréről a felperes ténybeli elismerésben volt. Ezt követően az ügyésznek azt kellett eldöntenie a vádemeléshez, hogy az az adat, információ, államtitok volt-e abban az időpontban, a felperes a közlés időpontjában tudott-e az információ államtitok jellegéről. Az elsőfokú bíróság álláspontja szerint alperesnek tisztában kell lenni az államtitok fogalmával, továbbá azzal is, hogy 2006. január 4-én a felperes által illetéktelen személlyel közölt információ ilyennek tekinthető-e. Az alperes az operatív akció keletkezésének körülményeit a nyomozás során vizsgálta, de nem kellő alapossgal, ezért téves következtetéseket vont le. Az ... átirat tartalmának kétséget kellett volna ébresztenie abból a szempontból, hogy 2006. január 4-én létezett-e államtitoknak minősülő adat. A polgári perben maga az alperes is ellentmondásosnak tartotta az akcióterv keletkezésének körülményeit, az ... átiratában szereplő adatokat. A felperes a gyanúsítottai vallomásaiban következetesen felhívta a figyelmet az utóbb már kétség kívül államtitoknak minősülő akcióterv keletkezési körülményével kapcsolatos hiányosságokra. A nyomozás során az alperes kizárólag abban vizsgálódott, hogy az akcióterv minősítése megfelelt-e a jogszabályi rendelkezéseknek. A bíróság a vád tárgyává tett cselekményről azt állapította meg, hogy nem bűncselekmény, ebből az elsőfokú bíróság álláspontja szerint értelemszerűen az következik, hogy a törvényi tényállási elemek nem valósultak meg. Mivel a felmentő rendelkezés bűncselekmény hiányán alapult, ezért az elsőfokú bíróság megítélése szerint a vádemelés nyilvánvalóan megalapozatlan.

Rámutatott, a felperesi magatartás minősítése nem bonyolult jogi kérdés. A nyomozás során beszerzett bizonyítékok, a felperes gyanúsítottként tett vallomása, az akcióterv keletkezésére vonatkozó tanúvallomások, valamint a nyomozati iratok között a 155-157. oldalon fellelhető ... átirat tartalma kétséget kellett volna, hogy ébresszen a vádhatóságban a minősítés folyamatát érintően és nagyobb körütekintéssel, fokozott gondossággal kellett volna feltárni a vádat alátámasztó körülményeket. Arról, hogy az akcióterv 2006. január 4. napján államtitok volt-e, nem a tanúk véleménye alapján kell állást foglalni, hanem részletesen fel kell tárni, hogy az operatív akcióterv készítése során az államtitokra vonatkozó rendelkezéseket megtartották-e. Mind a másodfokú, mind a harmadfokú bíróság bűncselekmény hiányában mentette fel a felperest olyan felmentési ok alapján, amely a nyomozás során feltárt tényállásból került megállapításra. Kellő gondosság mellett a nyomozás eredményeképpen ezeket a megállapításokat alperesnek is meg kellett volna tenni. Alperes azonban a tényeket kirívóan okszerűtlenül értékelte, a vádemelés és a vád fenntartása jogellenes és felróható volt, a polgári jogi kártérítési felelősséget ez az elsőfokú bíróság álláspontja szerint megalapozza.

Megalapozatlannak tartotta azonban az elsőfokú bíróság a titkos információgyűjtés eredményének felhasználásával kapcsolatos felperesi érvelést, mert a feljelentés valóban kizárólag a felperessel szemben folytatott titkos információgyűjtés eredményeképpen beszerzett adatokon nyugodott, alperes azonban széleskörű nyomozati cselekményt foganatosított, másrészt az informátorral közölt adatok tekintetében a felperes ténybeli elismerésben volt. Ezért a titkos információgyűjtés eredményének téves felhasználása a kártérítési felelősséget nem alapozza meg.

Az elsőfokú ítélet további indokai szerint nem alapozza meg a keresetet az sem, hogy a felmentő ítélettel szemben alperes fellebbezett. A másodfokú bíróság ítélete elleni fellebbezés végső soron azt a célt szolgálta, hogy a felperes bűnössége kérdésében született eltérő megállapítású bírói ítéletre figyelemmel egyértelmű állásfoglalást mondjon ki a bíróság, ezért a tények kirívóan okszerűtlen értékelése nem állapítható meg.

Idézte az Alkotmány 54. § (1) bekezdését, a Ptk. 75. § (1) bekezdését, 76. §-át, Ptk. 355. § (1) és (4) bekezdését. A felperest terhelte annak bizonyítása, hogy az alperes felróható magatartásával összefüggésben nem vagyoni hátrány érte. Az elsőfokú bíróság a nem vagyoni kártérítés összegének elbírálásakor bizonyítékként értékelte a tanúvallomásokat, a felperes által becsatolt okirati bizonyítékokat, valamint a felperes személyes nyilatkozatát. Tényként fogadta el, hogy az eljárást megelőzően a felperes kiegyensúlyozott párkapcsolatban élt, feleségével közösen nevelték két kiskorú gyermeküket. A felperes a rendőrség hivatásos állományú tagjaként megfelelő jövedelemmel rendelkezett, azje volt, tíz éve operatív tisztként tevékenykedett, elismert szakember volt. A büntetőeljárás a felperes magánéletét válságba sodorta, szakmai megbecsülését, karrierjét szétzúzta, egészségi állapotára negatív hatással volt. A kártérítési felelősséget megalapozó, jogellenes ügyészi eljárás sértette a felperesnek az ember méltóságához fűződő személyiségi jogát. Kétségtelenül súlyos beavatkozás az érintett személy életébe, hátrányosan befolyásolja a társadalmi megítélését, ezért a nem vagyoni kártérítés az Alkotmánybíróság iránymutató értelmezése szerint megfelelő kompenzációt nyújthat. Részletesen kifejtette, hogy a nem vagyoni kártérítésnek mi a funkciója. Értékelte a felperes személyi körülményeit, társadalomban elfoglalt helyzetét, a felróhatóság mértékét, a felperes személyével való összefüggéseit, ezért 1.200.000 forint nem vagyoni kárpótlás felperes javára történő megfizetését nem tartotta eltúlzottnak. A késedelmi kamatról a Ptk. 360. § (1) bekezdés, 301. § (1) bekezdése alapján határozott. A perköltségről a Pp. 78. § (1) bekezdése alapján döntött.

Az ítélettel szemben az alperes terjesztett elő fellebbezést. Ebben azt kérte, hogy a Fővárosi Ítéltábla a Pp. 253. § (2) bekezdés alapján az elsőfokú bíróság ítéletét változtassa meg és a keresetet utasítsa el. Másodlagosan a kártérítés összegének leszállítását kérte.

Álláspontja szerint **K.A., O.I., S.L., J.I.** tanúk vallomásai alapján kétség nélkül megállapítható, hogy az államtitok szigorúan titkos minősítésű akcióterv 2006. január 4. napján elkészült, azt aznap kinyomtatták, az eligazításon az akciótervben foglaltak hangzottak el és azzal mindenki tisztában volt, hogy az akcióterv szigorúan titkos minősítésű, tehát államtitok. Az ... Osztálya 2006. márciusig kizárólag operatív tevékenységet folytatott. Minden egyes feladatot az akkor hatályos 28/1999. (VIII. 13.) BM utasítás alapján hajtottak végre, emiatt került a műveletbe a ... állománya, amelyről az akcióban résztvevő minden személy - így a felperes is - tudott. Az iratok között található átiratban foglaltak szerint az akciótervet az elkészítésekor az országos rendőr-főkapitány engedélyével nem helyezték el a ... Iroda szerver számítógépén, így ezen a számítógépen az akcióterv létrehozása valóban 2006. január 5-én 13 óra 34 perckor történt, de az iratok alapján megállapítható, hogy az akciótervet első ízben nem ezen a számítógépen készítették el. Megismételte korábbi előadását, miszerint a nyomozati iratok 155. oldalán található okirat szerint az operatív akciótervet tartalmazó fájl létrehozási dátuma 2006. január 5. 13 óra 34 perc, a nyomtatás időpontja 2006. január 5. 12 óra 20 perc. Álláspontja szerint az, hogy a létrehozás dátuma a nyomtatás időpontjánál későbbi, nem nevezhető bagatell ellentmondásnak, erős kétséget támaszt a felperes előadásával kapcsolatban. Nyilvánvaló, hogy a fájlt keletkezésének az időpontja előtt nem lehetett kinyomtatni, ez pedig arra utalhat, hogy az előző napon létrejött akciótervet nyomtatták ki ekkor. Mindez pedig cáfolja azt a felperesi előadást, hogy az alaptalan gyanúsítás és vádemelés oka az volt, hogy a felperest előljárója szándékosan dezinformálta a **T.Gy-vel** szemben folytatott rendőri akció jellegével kapcsolatban.

Az alperes álláspontja szerint az ügyben a nyomozás során beszerzett, rendelkezésre álló bizonyítékok megalapozták nemcsak a felperes gyanúsítását, hanem kétséget kizáró bizonyossággal megalapozták a felperessel szemben a vádemelést. Mivel a vádemelés megalapozott és törvényes volt, az ügyészség terhére jogellenes, felróható magatartás vagy mulasztás nem volt megállapítható. E tekintetben ismételten hivatkozott a BH2008. 212., a Győri Ítéltábla Pf.I.20.122/2009/7. számú ítéletére és a BDT2012. 2705. számú eseti döntésre. A felróhatóság megítélése szempontjából ugyanis mindig az intézkedés megtételekor fennálló adatokat kell értékelni, nem lehet a felmentő

ítéletből automatikusan a felróhatóságra következtetni. A felmentés ténye a vádemelést utólag nem teszi megalapozatlanná, a vádemelés törvényességét nem kérdőjelezi meg. Az alperes a nyomozás során a felperessel szembeni vádemeléssel jogellenes, felróható magatartást nem tanúsított. Az alapul szolgáló büntetőügy nem volt egyszerű megítélésű, a végső döntést harmadfokon a Legfelsőbb Bíróság hozta meg, így az érvényes és hatályos jog hiányos ismeretéből eredő jogalkalmazási tévedés az alperes terhére fel sem merülhet. A jelen per alapjául szolgáló büntetőügyben az elsőfokú bíróság ítéletét a büntetőeljárás jogorvoslati rendszerén belül a fellebbezés alapján eljáró Fővárosi Ítéltábla bírálhatta felül, a fellebbezés a felperes szempontjából eredményre vezetett, azaz a jogorvoslat a büntetőeljárás keretei között megtörtént. Hivatkozott a BH2000. 750. számú határozatra, miszerint a bíróság által tévesnek ítélt vádemelés önmagában nem elegendő a nyomozó és vádhatóság felróható magatartásának megállapításához. Csak az ehhez járuló különleges körülmények, a tények kirívóan okszerűtlen értékelése, lényeges anyagi és eljárási szabályszegés értékelhető kártérítési felelősséget megalapozó magatartásként. Önmagában az a körülmény, hogy a bíróság az ügyességtől vagy a felsőbb bíróság az alsóbb bíróságtól a büntetőjogi főkérdésben eltérő jogi álláspontot képvisel, sem az ügyesség, sem az alsóbb bíróság részéről jogsértő, felróható magatartásként nem értékelhető.

Felperes fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú ítélet helybenhagyását kérte.

A fellebbezés alaptalan.

Az elsőfokú bíróság a kereset elbírálása szempontjából releváns tényállást feltárta, az irányadó jogszabályokat maradéktalanul felhívta, a tényekből levont okszerű következtetései alapján érdemben is helyes döntést hozott, annak indokaival a Fővárosi Ítéltábla maradéktalanul egyetértett. Alperes fellebbezési érvelésével összefüggésben az ítéltábla az alábbiakra mutat rá.

Az elsőfokú bíróság alperes Ptk. 349. § (1) bekezdése és a 339. § (1) bekezdésére alapított kártérítési felelősségének fennállását a téves vádemelésre tekintettel állapította meg. A másodfokú eljárás tárgyát a fellebbezési kérelem és ellenkérelem korlátaira tekintettel a Pp. 253. § (3) bekezdés alapján kizárólag az képezte, hogy alperes eljárásának ezen mozzanata, azaz az utóbb kétségmentesen tévesnek bizonyult vádemelése elegendő-e alperes kártérítési felelősségének megállapításához, alperes terhére róható-e a tények olyan kirívóan okszerűtlen értékelése, ami felróhatóságát is megalapozza. Az elsőfokú bíróság helyesen tulajdonított jelentőséget ebből a szempontból annak, hogy a felperest bűncselekmény hiányában mentette fel a bíróság. Ebben az esetben alperes csak akkor mentesülhet a felelősség alól, ha valamennyi anyagi és eljárási szabályt maradéktalanul betartott, mérlegelése szigorúan okszerű volt.

Kétségtelen, hogy az ügyésznek a nyomozás adatainak értékelését követően mérlegelő tevékenység elvégzésével kell döntenie a büntetőeljárás további kimeneteléről, álláspontot kell kialakítani a tények bizonyítottaságáról. A vádemelés törvényi feltételeit a törvény elkülönülten nem határozza meg. Amennyiben azonban vádemelésre került sor, ezzel alperes azt az álláspontját fogalmazza meg, hogy a rendelkezésre álló bizonyítékok alapján a bűncselekmény törvényi tényállását a vádlott kimerítette. A vádemeléshez szükséges bizonyosságról számos jogirodalmi álláspont létezik. A vádemeléssel, vádképviseléssel kapcsolatos jogait a vádemeléskor hatályos 1998. évi XIX. törvény (Be.) 28. § (7) bekezdés sorolja fel. Nem kétséges, hogy az ügyész az összegyűjtött bizonyítási eszközöket és a bizonyítékokat a vádemelés során szabadon értékeli és az ezeken alapuló meggyőződése szerint bírálja el, a vádemelésnek azonban mindig objektív tényeken, és alperes meggyőződésén kell alapulnia. Mindezek alapján azt kellett vizsgálni, hogy a nyomozás során rendelkezésre álló adatok a Btk. 221. § (1) bekezdés b) pontjába ütköző és (2) bekezdés a) pontja

szerint minősülő államtitoksértés büntettének megvalósítását a vádemelés időpontjában megalapozták-e. Az elsőfokú bíróság a rendelkezésre álló peradatok alapján okszerűen következtetett arra, hogy a vádemelés időpontjában rendelkezésre álló iratok alapján is kétséget kizáróan megállapítható volt, hogy a felperes államtitkot képező információt nem adott át, nem tudott és nem is tudhatott az államtitkot képező információról.

A ... Ügyészség ... nyomozati iratok között 155. oldalon rendelkezésre álló ... Osztályának átirata tartalma alperes fellebbezési álláspontja szerint is ellentmondásos, önmagában ezen okirat a nyomozati eljárás során nem támasztotta alá azt, hogy az akcióterv az eligazítás időpontjában rendelkezésre állt. Alperes fellebbezési álláspontjával ellentétben nem igazolták kétségmentesen az akcióterv rendelkezésre állását, az államtitokról való tudomásszerzést és annak közlését a nyomozás egyéb adatai sem. **S.L.** tanú vallomása szerint ugyan mindenki tudomást szerzett arról, hogy bírói engedélyhez kötött különleges eszközök kerültek alkalmazásra, amelyek természetüknél fogva államtitkot képeznek. Ezt önmagában cáfolta **O.I.** vallomása, aki előadta, hogy a 2006. január 4. napján tartott eligazításon az akciótervben foglaltak hangoztak el, de volt olyan információ is, amiről kizárólag a tanú tudott, felperes a dekonspiráció kizárása miatt nem rendelkezett teljes körű információval. **J.I.** azt nyilatkozta, hogy az akciótervet **O.I.** nem olvasta fel, ez nem is volt szokás, a lényegét, a feladatot és a célt mondta el. **K.A.** előadta, hogy az akcióterv lényegének ismertetésére került sor. Rendelkezésre állt továbbá **T.R.** nyomozati iratok 359. oldalán fellelhető vallomása is, aki előadta, hogy az eligazítás során **O.I.** annyit közölt, hogy **T.Gy.** ellen elfogatóparancsot bocsátottak ki, a cél az elfogása. A feladat az, hogy ha a célszemély elhagyja a lakást, akkor rá kell vezetni a ... munkatársait. Ezt követően **T.R.** saját azonosítójával belépett a körözési rendszerbe, kinyomtatta **T.Gy.** körözési listáját. Az eligazításon kizárólag a technikai kivitelezésről volt szó. Előadta ugyanakkor, hogy felperes kérdéseket tett fel a körözött személy tartózkodási helyéről, gépkocsijáról. **O.I.-tól** azt a tájékoztatást kapta, hogy **T.Gy.** nem áll technikai megfigyelés alatt, felperes ekkor telefonhívást kezdeményezett. A felperes dezinformálására már a nyomozati iratok alapján következtetés volt levonható. A titkos információgyűjtésre nem lehetett következtetni abból, hogy korábban erre **T.Gy.-vel** szemben már sor került. Ezt ugyanakkor kizárja az is, hogy a felperes tudomással bírt az elfogatóparancs kibocsátásáról, amely esetben már titkos információgyűjtésre nem, csak titkos adatszerzésre kerülhet sor. A nyomozás során rendelkezésre álltak azon információk is, amelyből megállapítható volt, hogy a felperes az eligazításon előjárója előtt kezdeményezett hívást további információk szerzése érdekében, az elfogás okát a nyilvános körözési rendszerből szerezte be. Ebből már a nyomozati iratok alapján levonható okszerű következtetés az volt, hogy a felperes nem szerzett információt arról, hogy államtitok birtokába jutott. A nyomozás során a továbbított információk rendelkezésre álltak, ezt a felperes nem vitatta. Az akció célja, befejezése, az elfogatóparancs ténye, kibocsátásának oka államtitoknak nem minősült, ezek mind **T.Gy.** ittas járművezetés bűncselekménye miatt indított, nyílt büntetőeljárásával voltak összefüggésbe hozhatóak.

Minden tekintetben helytálló ezért az elsőfokú bíróság azon következtetése, hogy a nyomozás során rendelkezésre álló bizonyítékok alapján megállapítható volt, hogy a felperes magatartása a törvényi tényállást nem merítette ki, az alperes erre a bizonyítékok kirívóan okszerűtlen mérlegelése alapján következtetett, ami alperes felróhatóságát, a kártérítési felelősséget megalapozza.

A nem vagyoni kárpótlás összegét az elsőfokú bíróság a jogsértés súlyára, a felróhatóság mértékére, a felperesre gyakorolt hatására tekintettel, megfelelő mérlegeléssel állapította meg, hogy a felperes által a keresettel követelt összeg eltúlzottnak nem tekinthető, a kellően megindokoltösszagszerűségű kártérítés leszállítására alperes a fellebbezésben indokot sem hozott fel.

A fentiek alapján a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság érdemben és indokainál fogva is

helytálló ítéletét a Pp. 253. § (2) bekezdés szerint helybenhagyta, alperest a Pp. 78. § (1) bekezdés alkalmazásával másodfokú perköltség megfizetésére kötelezte, amelynek összegét a 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 3. § (2) bekezdés a) pontja és a (4) bekezdése szerint állapította meg. Alperes illetékmentességére tekintettel a le nem rótt fellebbezési illetéket a 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 13. § alapján az állam viseli.

Budapest, 2018. október 16.

Fermanné dr. Polák Zita s.k.
a tanács elnöke

Véghné dr. Szabó Zsuzsanna s.k.
előadó bíró

dr. Hegedűs Mária s.k.
bíró